

[Holstein.]

Den tyske Regering og dens Presse er uangribelig korrekt og værdig over for det socialdemokratiske Danmark. Det omvendte kan desværre ikke med Sandhed paastaaes. Regeringspressens Omtale af det nye Tyskland kender kun to Former: Fortielser af alt, hvad der er godt og prisværdigt, Forvanskning af alt, hvad den ikke forstaar og ikke kan lide. Velforstaede danske Statsinteresser tjener denne Regerings-Journalistik sikkert ikke. Men sidst og ikke mindst: den højtærede Udenrigsminister, der stadig har fremhævet paa den ene Side, hvor nødvendigt det var for den internationale Fred og Tillid mellem Staterne, at Folkeforbundets fredspolitiske Mission lykkes, paa den anden Side, hvilke alvorlige Farer og Krigsudsigter det vilde medføre, hvis disse Bestræbelser mislykkedes, han kan dog vel ikke nu, da de er mislykkedes, paastaa, at dette for Danmark er uden Betydning og uden Følger! Selv i den højtærede Udenrigsministers verdenspolitiske Forkyndelser er det dog vel Meningen, at der skal være en Antydning af Mening — det er ikke blot Storm-Petersensk Underholding.

Hvorledes er da Stillingen for de to Storstaters Vedkommende, der betyder mest militærpolitisk set for Danmark: England og Tyskland? Lad mig begynde med at fremhæve, hvilke politiske Skridt England har afslaaet at være med til. England har nægtet at være med til vedblivende at frakende Tyskland militær Ligeberettigelse, og det har, da det kom til Stykket, nægtet at fastholde eller støtte Frankrigs Krav om militære Pönitense-Overgangsbestemmelser for Tyskland. Det har nægtet at forpligte sig til folkeforbundsmæssige Sanktioner og Sikkerhedsforanstaltninger af nogen som helst Art; det har efter Tysklands Udtræden af Folkeforbundet paa ny understreget, hvad allerede Sir Austin Chamberlain gjorde gældende efter Englands Tiltrædelse af Locarno-Pagten, at England ikke har andre Forpligtelser efter denne Traktat end dem, som det selv i den givne Situation finder for godt at paatage sig — en Fortolkning, som stemmer ganske med Englands i den nylig udgivne engelske Hvidbog offentligt dokumenterede Forstaaelse af dets tidligere Forpligtelser som traktatlig Garant for Belgiens Neutralitet.

England har endvidere afslaaet at tiltræde Frankrigs Forslag til en Pagt til Værn for de øst-europæiske Statsgrænser. Det har ogsaa afslaaet at tiltræde Frankrigs Plan om en fælles Aftale mellem Frankrig,

England, Italien, eventuelt ogsaa Den lille Entente, til Sikring af Østrigs Uafhængighed. Det har ligeledes afslaaet at gaa med til en ny Entente med Frankrig saavel uden som med Rusland. Det har endelig nægtet at acceptere Frankrigs nye Alliance-Politik med Rusland, medmindre den formelt bragtes i Stand inden for Folkeforbundets Rammer.

Af disse Kendsgerninger saavel som af Englands verdenspolitiske Stilling i det hele taget kan sluttes, at England, saa vidt det paa nogen Maade er muligt, vil søge at holde sig uden for en europæisk Kontinentalkrig, at England ikke er interesseret i at se Tyskland holdt nede, endsige knust af en mægtig fransk-russisk Blok-Politik, at England meget nødtigt vil være med i en Krig, hvor Amerika er neutralt og hævder Havenes Frihed som neutralt, og at det bl. a. af Hensyn til Kanadas udsatte Stilling under ingen Omstændigheder vil gaa imod Amerika, heller ikke i Orienten.

Hvad Tyskland angaar, er dets Ligestilling som militær Stormagt kun et Spørgsmaal om kort Tid, og udenrigspolitisk har det opnaaet en Forstaaelse med Polen, som opvejer den tidligere Forstaaelse med Rusland. Med Ungarn er Forstaaelsen urokket, med Østrig er den latent til Stede, og hvad Italien angaar, betyder de skærpede Modsetninger mellem dette Land og Jugoslavien, der nu staar i fast Forbund med Bulgarien, i hvert Fald ikke en Svækkelse for Tyskland.

Den af Hr. Litvinof og Hr. Barthou hver ud fra sit Lands Interesser tilstræbte fransk-russiske Alliance er endnu langt fra sin militære Besegling, og det er uvist, i hvilket Omfang denne overhovedet vil blive fuldbyrdet. Under en russisk-japansk Krig maa det sikkert være Frankrig magtpaaliggende ikke at have militære Folkeforbundsforpligtelser, som kan svække dets saarbare Stilling i Indokina og i Orienten i øvrigt — Følger, som ogsaa vil kunne give Bagslag for Englands militære og politiske Interesser i Østen.

For Danmarks Vedkommende er Situationen den, at vi nu ikke længere har et nationalt Mellemværende med Tyskland, som kan sammenlignes med det, vi før Krigen for det gode Naboskabs Skyld slog en Streg over, at England nu søger at holde sig uden for en Kontinentalpolitik, som det før Krigen lod sig inddrage i, at vi, efter at Tyskland paa ny er blevet militær Storstat, nu atter ligger direkte inden for dets Magtomraade, at vore Interesser i en økonomisk Forbindelse med Tyskland nu vokser i samme